

Soběslav I. (1090-1140)

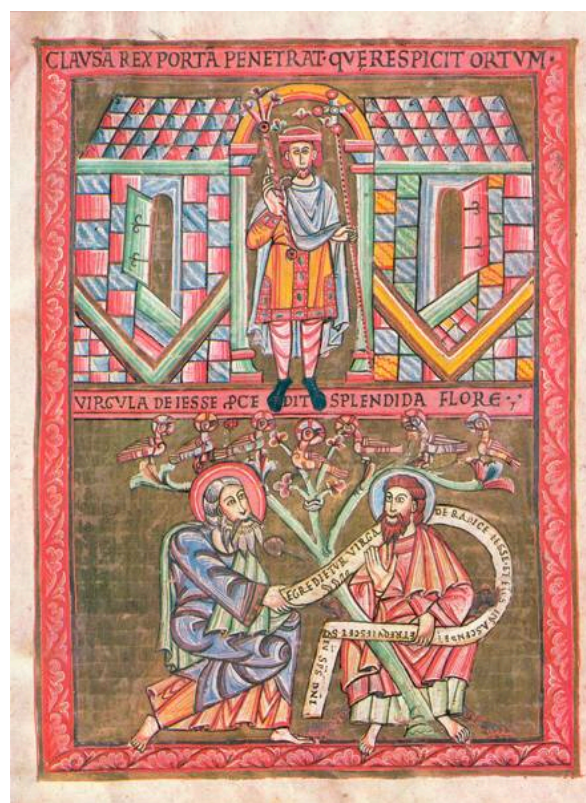
Když Vladivoj přijal roku 1002 od císaře Čechy jako léno (území darované do správy), stalo se tak české knížectví součástí Svaté říše římské a císař rozhodoval o volbě českého panovníka. O více jak sto let později císař Lothar III. neuznal nárok knížete Soběslava I. na český trůn, když se Soběslav odmítl podřídít, vedl proti němu válku. Soběslav I. císaře porazil v bitvě u Chlumce, kde Lothara zajal. Titul knížete byl Soběslavovi uznán.

Lothar III. bojující v bitvě u Chlumce proti českým oddílům. Historia septem sapientum, ok. 1450.

Vratislav II. (1033-1092) a Vladislav II. (1110-1174)

V roce 1085 se v Mohuči sešli významní představitelé Svaté říše římské, včetně císaře Jindřicha IV. Mezi nimi byl i český kníže Vratislav II., věrný spojenec císaře v bojích proti vzpurným německým knížatům. Za svou loajalitu a vojenskou podporu byl Vratislav II. odměněn. Císař mu slavnostně udělil královský titul. Korunovace proběhla v Praze, pravděpodobně v bazilice sv. Víta, ale koruna nebyla dědičná. To znamenalo, že po Vratislavově smrti se jeho nástupci opět stávali "pouze" knížaty a museli o královský titul znovu žádat císaře. Po Vratislavovi se podařilo získat obdobným způsobem korunu i Vladislavovi II., ale opět ne dědičně.

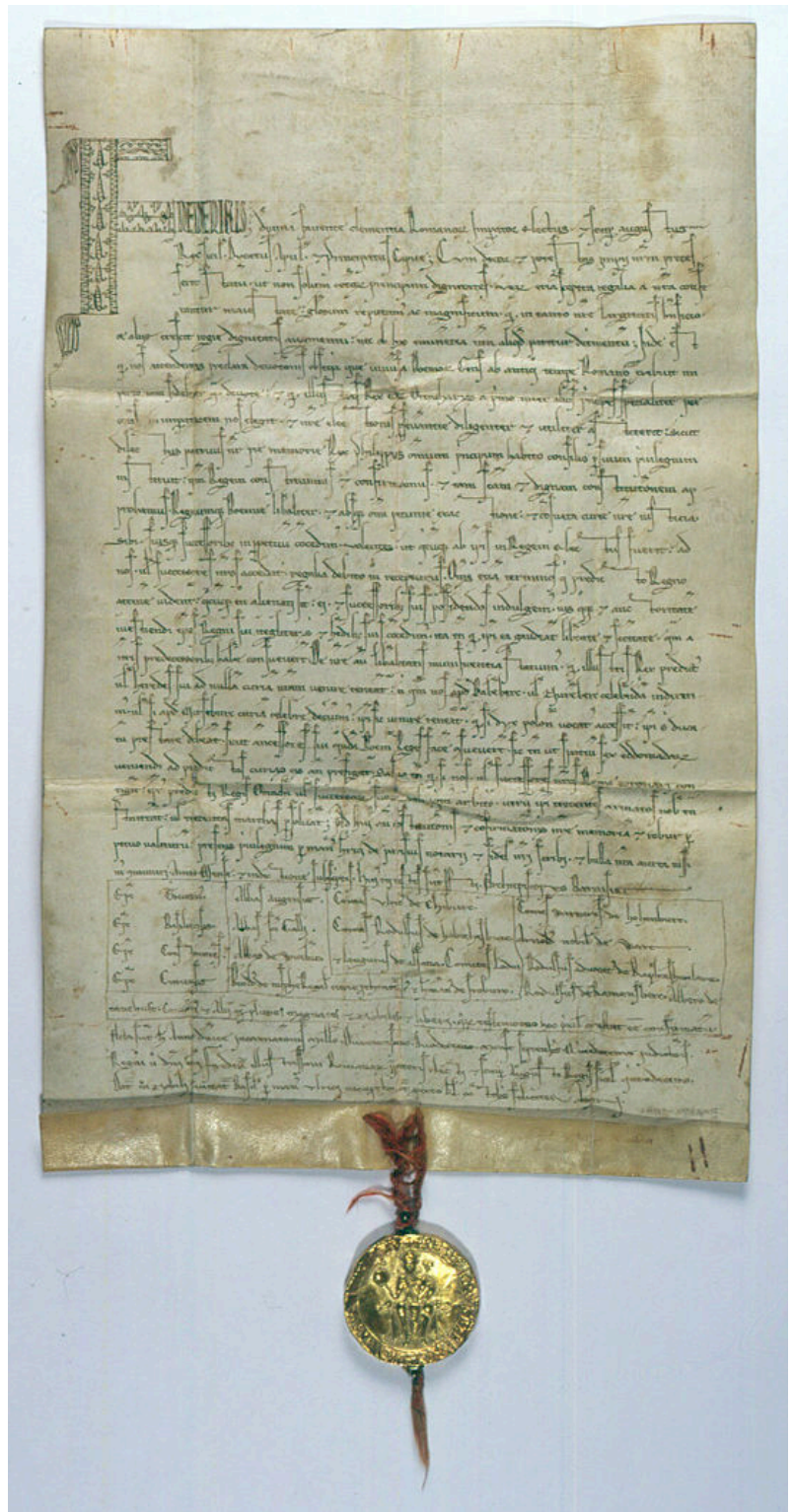
Pravděpodobně Vratislav II. jako král (Vyšehradský kodex), iluminace odkazuje na nejen světskou, ale také posvátnou roli krále, jehož moc byla dána Bohem

Přemysl Otakar I. (1155/1167-1230)

Přemysl Otakar I. využil složité politické situace v Říši, kdy o císařskou korunu soupeřili dva králové. Postupně se přidával na stranu jednoho i druhého, nakonec od vítěze konfliktu Fridricha II. získal roku 1212 listinu zvanou Zlatá bula sicilská. Ta je dodnes uložena v Národním archivu v Praze.

Zlatá bula určila nejen dědičnost české královské koruny (nový český král tak nemusel být schválen císařem), ale český král také sám vybíral biskupa pražského, byly písemně stanoveny hranice království a jejich nedělitelnost, český král se také měl účastnit sněmů císaře a vojensky mu pomáhat. Český král byl také jedním ze sedmi kurfiřtů, kteří volili císaře.

Zlatá bula sicilská (1212)

Přemysl Otakar II. (1233-1278)

Byl nazýván králem „Železným a zlatým“ pro svoji vojenskou moc a bohatství, plynoucí z nově nalézáných dolů v Českém království. Za jeho vlády

bylo založeno mnoho nových měst, území království sahalo až k Jaderskému moři. Usiloval také o císařskou korunu, ale poté, co byl císařem zvolen jeho konkurent Rudolf Habsburský se proti němu rozhodl vojensky zasáhnout, padl však v bitvě na Moravském poli (Suché Kruty, Rakousko) roku 1278.

Přemysl Otakar II. jako rytíř

Karel IV. (1316-1378)

Byl z rodu Lucemburků, kteří vládli Českému království po vymření Přemyslovců. Karel IV. se stal českým králem již v roce 1346, ale císařskou korunu Svaté říše římské získal až o dva roky později. Korunovace Karla IV. císařem znamenala pro české země obrovské povznesení. Praha se stala centrem říše, sídlem císařského dvora a místem, kde se odehrávaly důležité politické události. Karel IV. vydal Zlatou bulu, kterou na území českého státu přestalo platit říšské právo a instituce Říše zde ztratily moc. České království tak získalo v rámci Říše zcela výjimečné postavení. V naší historii se pak Praha stala centrem říše již jen jednou, a to za vlády císaře Rudolfa II. z rodu Habsburků (1552-1612).

Meister der Wenzel-Werkstatt, Zlatá bula Karla IV.